మర్రి చెట్టు

నేనిప్పుడే చెరువుగట్టుమీద మొద్దునై పడివున్నాను. నా మొదలు రంపంతో కోసి పై భాగాన్నంతా కట్టెలక్రింద కొట్టారు. పది పన్నెండు కుటుంబాలవాళ్ళు ఆ కట్టెలను లాట్లుక్రింద పంచుకున్నారు. కొన్ని లాట్లు అమ్మివేశారు. వాళ్ళు నన్ను ముక్కలక్రింద నరకటంలో లభించే లాభాన్నే చూచుకున్నారు గాని, వొక జీవిని, తమకు నలభై ఏండ్లనుంచి నీడనిచ్చి, ప్రశాంతతను కలిగిస్తున్న జీవిని ఇట్టే నాశనం చేస్తున్నామే–అని ఆలోచించలేదు.

నేను పుట్టినప్పటినుంచీ ఈ చెరువుగట్టునే వున్నాను. ఈ చెరువుగట్టునే పుట్టానుకూడా. నేను పెరిగి పెద్దదాన్నయిన తరువాత ఊళ్ళో రైతులందరూ నా క్రింద కూర్చునే కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, ముఖార్జన చేసేవారు. ఈ ఊళ్ళో ఎవరికీ తెలియని సంగతులన్నీ నాకు తెలుసు. ఎవ్వరికి వారు తామే వున్నామనుకొని చెప్పుకొనే రహస్యాలన్నీ ఎంత వొద్దనుకున్నా నాచెవిని పడుతుండేవి. నేను ఆ రహస్యాలను మనస్సులో పెట్టుకుని వుండేదాన్నే గాని, ఏపరిస్థితుల్లోనూ మరొకరి చెవిని పడనిచ్చే దాన్ని కాదు.

పనులులేని రోజుల్లో గ్రామస్థులకు నేనే ఆశ్రయం. కలిసి కబుర్లు చెప్పుకోడానికీ, కాలక్షేపానికి, పట్టణాల్లో పెద్ద పెద్ద క్లబ్బులు వుంటాయని నేను విన్నాను. ఈ మధ్య మా గ్రామంలోని కుర్రకారు ఎక్కువమంది పట్టణానికి వెళ్ళిరావటం

మొదలుపెట్టారు. కొంతమంది చదువునెపంతో అక్కడే వుంటున్నారు. బడివున్నంతకాలం అక్కడేవుండి, సెలవులకు ఇండ్లకు వస్తుండేవారు. క్లబ్బు సంగతి వాళ్ళు చెప్పుకుంటూ వుంటే నేను విన్నాను. ఆ క్లబ్బులో మంచి మంచి ఆట లుంటాయట. పెద్ద పెద్ద వాళ్ళందరూ వొస్తూవుంటారట. ప్రపంచంలో జరిగే సంగతులన్నీ అక్కడకు వెళ్ళేవాళ్ళకు తెలుస్తుంటాయట. అక్కడ గాలికోసం పెద్ద పెద్ద ఫానులుంటాయట. వాళ్ళ మాటలు వింటూవుంటే వాళ్ళ అమాయకత్వానికి నాకు నవ్వువచ్చేది. క్లబ్బునిగురించి ఎందుకింత గొప్పగా చెప్పుకుంటారా—అని విస్తుపోయేదాన్ని.

ఆ క్లబ్బులు చేసేపని తరతరరాలనుంచీ నేను చేస్తున్న పనే. పిల్లలు పెద్దలూ అందరూ కాలక్షేపానికి నాదగ్గరకు వచ్చేవాళ్లు. నా నీడలో కూర్చుని అనేక విషయాలు చెప్పుకుంటూ వుండేవారు. పులిజూదం మొదలైన ఆటలు ఎన్నో ఆడుకుంటూ వుండేవారు. నేను వారికి శ్రమాకలగకుండా గాలి వీస్తూవుండేదాన్ని. దాహమైతే చెర్లో నీళ్ళు దోసి - ళ్ళతో త్రాగి మళ్ళీవచ్చి నా నీడన కూర్చొని విశ్రాంతి తీసుకుంటూ వుండేవారు. నా నీడనూ గాలిని అలవాటు పడినవాళ్లు ఇంట్లో ఒక్క క్షణం వుండేవారుకాదంటే మీరు నా మాట నిస్సంకోచంగా నమ్మవచ్చు.

ఇక క్రొత్తగా ఈ క్లబ్బులువచ్చి చేస్తున్నదేమిటో! నేను వాళ్ళకంటికి అలవాటైపోయినదాన్ని. పైగా ఆశ్రయం యిచ్చినందుకు వాళ్ళను నేనేమీ అర్థించను. వాళ్ళతో

దమ్మిడీ ఖర్చుపెట్టించను. అందువల్ల నేనంటే వాళ్ళకు విలువ లేకుండా పోయింది. దీనికి తగినట్టు ఈ కాలం కుర్రకారు, చీటికీ మాటికీ పట్టణంపోయి, ఎక్కువకాలం అక్కడే గడుపుతున్నారు. అందువల్ల నావంటివాళ్ళమీద వాళ్ళ దృష్టి పడటంలేదు.

నిజానికి, సహజంగా నాకున్న అపేక్షవల్లగాని, ఈ గ్రామస్థులను ఆదరణగా చూడవలసిన అపేక్ష లేదు. అంటే నేను వారికి ఏవిధంగానూ ఋణపడిలేను - నేను ఒకరు నాటగా మొలచినదాన్నికాదు. ఎవ్వరో దయదలచి ఇంత ఎరువూ నీరూ పొయ్యగా పెరిగినదానిని కాదు. ఏ గాలికో, విత్తుగా వుండగా, కొట్టుకువచ్చి ఈ చెరువుగట్టుమీద పడివుంటాను. ఏ కాకిముక్కునుంచో జారిపడి వుంటాను. ఎక్కువగా ఊహలేని ఆ చిన్నతనంలో ఏం జరిగిందో ఇదమిద్ధమని చెప్పలేనుగాని. నా బ్రతుకు ఎప్పుడూ నేనుఎవ్వరిమీదాఆధారపడలేదనినాకుస్పష్టంగాజ్ఞాపకంవుంది.

వొకరిమీద ఆధారపడవలసిన అవుసరం నాకేమి ఉంది? నాకు కావలసింది ఏమంత గనుక! నేను పడిన భూప్రదేశంలో వున్నసత్తువే నాకు చాలు. అప్పుడప్పుడూ పడే వర్షపు జల్లులూ, భూమిలోవున్న నెమ్మె చాలు నాకు. కాస్త పెరిగి పెద్దదాన్నయిన తరువాత నా వేళ్ళే నాకు కావలసిన ఆహారాన్ని సమకూర్చి పెట్టినై. మనుష్యుల్లో జరుగుతున్నట్లు నేను బ్రతకటానికి మరొకరిని కష్టపెట్టవలసిన అవుసరం నాకు లేదు. ఎవ్వరికీ కించిత్తు నష్టం కలిగించకుండా నేను బ్రతుకగలను.

నా బ్రతుకులో స్వార్థంలేదు. నేను ఏదికోరీ బ్రతకటంలేదు. నా కేదైనా కోరికవుంటే వీలైనంతవరకు ఇతరులకు సహాయపడటమే ఆ కోరిక. ఈ కోరికకూడా నేను తెచ్చిపెట్టుకుందికాదు, నా స్వభావంలో వుంది.

నా నీడన మనుష్యులు చల్లదనాన్ని అనుభవిస్తూ విశ్రాంతిని పొందుతూ వుండగా నా పైన కొమ్మల్లో రకరకాల పక్షులు గూళ్ళుకట్టుకొని కాపురం చేస్తూవుండేవి. అవీ నావంటివే. వాటికీ స్వార్థం అనేదిలేదు. బ్రతుకులో వున్న ఆనందంకోసం వొకరిని ఇబ్బందిపెట్టకుండా బ్రతుకుతున్న నిస్వార్థజీవులు అవి.

వొక్కొక్కప్పుడు అటువంటివాటినికూడా ఇబ్బంది పెడుతుంటేవారు మానవులం అనుకునేవారు. అవి తమ మీద రెట్టలు వేస్తున్నవనే నెపంతో. రాళ్ళు విసిరి నాఆశ్రయంనుంచి వాటిని వెళ్ళగొట్టటానికి ప్రయత్నిస్తూ వుండేవారు. అప్పుడు భయపడిపోయి అవిచేసే గోల వినటానికి నాకు హృదయ విదారకంగా వుండేది. వొకప్రక్క రాళ్ళ రెక్కలను భరించలేక, వేరొకప్రక్క గూళ్ళల్లో వున్న పిల్లలను విడిచిపెట్టి వెళ్ళలేక గుండెలు అలిసిపోయేటట్టు అరుస్తూ రెక్కలు కొట్టుకుంటూ గూళ్ళచుట్టూ ఎగురుతుండేవి. అవి అల్లాడిపోతుంటే రాళ్లువిసిరే మానవులకు ఆనందంగా వుండేది. ఇతర జీవులబాధ, అందులో ఇతరులకేమాత్రం అపకారం తలపెట్టని జీవులబాధ, గొప్పవాళ్ళు అనుకునే మానవులకు ఎట్లా ఆనందం కలిగిస్తూవుండేదో నాకు అర్థం

అయ్యేదికాదు. ముక్కుమీద వేలువేసుకుని చూస్తూవుండే దానిని.

అటువంటి సమయాల్లో క్రిందవున్న మనుష్యులను, వాళ్ళు చేస్తున్న ఘోరాపచారం తెలియజేసి, మందలించాలని అనిపించేది. కాని మానవులు ఆ నాటికే ప్రకృతిలో సహజంగా జీవిస్తున్న ప్రాణికోటి. అభిప్రాయాలను అర్థం చేసుకోలేని స్థితికి దిగజారి వున్నారు. ఇక వాళ్ళకు చెప్పాకునేది ఎట్లా?

ఈ మానవులు నా నీడను కూర్చుని అస్తమానం హక్కుల సంగతి మాట్లాడుకుంటూ వుండేవారు. అటువంటప్పుడు నా కొమ్మలను ఆశ్రయించుకొని బ్రతుకుతున్న పక్షులను బాధించేహక్కు వీరికి ఎవ్వరిచ్చారో నా నీడన కూర్చొని కబుర్లుచెప్పుకునే హక్కు వీరికి వున్నప్పుడు, నా చెట్లకొమ్మలమీద గూళ్ళుకట్టుకొని నివసించేహక్కు పక్షులకు ఎందుకులేదు? అసలు ఇంతకీ నా హక్కుమాటేమిటి! నన్నడిగే వాళ్లు నాక్రింద కూర్చున్నారంటారా?

అవి రెట్టలు వేస్తున్నవంటారా! నా వొడిలో కూర్చుని వీళ్ళు వూసే ఉమ్ములమాటేమిటి? వాళ్ళుచేసే ఆనాకారపు పనులు వాళ్ళకుపట్టవు. వీళ్లు పగలు పెద్ద మనుష్యులుగాని, రాత్రిళ్ళుకాదు. రాత్రిళ్ళు, చీకటిలో దూరం వెళ్ళటానికి భయపడి, నా చుట్టుప్రక్కల ఇండ్లవాళ్లు నాక్రింద అందరూ కూర్చునేచోట చేసే కస్మాలం సంగతేమిటి? రెట్టను వేసిన పక్షులమీదకు రాళ్ళు రువ్వేటప్పుడు ఆ సంగతులు వాళ్ళకి జ్ఞాపకం రావు.

నా కొమ్మల్లో మిగిలిన పక్షులతోపాటు వొక కాకి కూడా గూడుకట్టుకొని వుంది. సాధారణంగా కాకులు మిగిలిన పక్షులతో కలిసి వుండవు. ఎందుకనో ఈ కాకి నా అండన జేరింది. మిగిలిన పక్షులకుమల్లేకాక, కాకులకు మానవ సంపర్కం ఎక్కువగా ఉంటుంది, అవి మానవుల ఇండ్లలోనే ఎంగిళ్లుతింటూ, ఎండబోసినవి దొంగిలిస్తూ తిరుగుతూ వుంటవి. అందువల్ల ఆ కాకికి మనుష్యుల లక్షణాలు కొన్ని పట్టుబడ్డవి. దానికి మనిషికివుండే కసి వుండేది. మనుష్యులు అనవసరంగా నా మీద గూళ్ళు కట్టుకొనివున్న పక్షులను హింసించటం సహించలేక అది వొక పని మొదలు పెట్టింది. ఏ మనిషి నా క్రింద కూర్చుని గొప్పగా ఉత్సాహంగా మాట్లాడుతూ వుంటాడో, గురిచూచి అతనిమీద తక్కిన రెట్ట వేసి, ఎగిరిపోయేది. గొప్పగా మాట్లాడుతున్న ఆ వ్యక్తి ముఖం అప్పుడు చూడవలసిందే. అతని కంగారు చూచి మిగిలిన మానవులంతా గుక్కలుపట్టి నవ్వేవారు. ఆ కాకి పనికి నాకూ నవ్వువచ్చేది. కాని ఆ కాకిమీంద పుట్టిన కసిని మానవులు ఇతర పక్షులమీద తీర్చుకోటానికి ప్రయత్నించేటప్పటికి నా హృదయం ద్రవించుకుపోయేది. రెట్ట వేసిన ఆ కాకికీ పిళ్ళకీ భేదం ఏమిటా అని ఆలోచించ బుద్ధి అయ్యేది.

నన్నాశ్రయించుకున్న పక్షులు మానవులవల్ల, ఈ కష్టాలకేకాదు. ఇంతకంటే భయంకరమైన కష్టాలకుకూడా గురి అవుతూవుండేవి. అయితే ఈకష్టాలు నిత్యం జరిగేవి అయితే అవి ఏటికి కోటికి జరుగుతుండేవి. అయితే ఏనాడూ

మనుషులు రానంత, జ్ఞాపకం వొస్తే హృదయం ముక్కలయ్యేంత దారుణమైనవి అవి.

వొకరోజు పిట్టలుకొట్టేవాడొకడు నా పరిసర ప్రాంతాలు తిరగటం మేమంతా చూశాం. గాలినిబట్టే అటువంటి వాళ్ళని మేం పసిగట్టగలం. గాలి మాకు నేస్తం, అపాయాన్ని ముందుగానే తన అలలమీద మోసుకువచ్చి మా చెవుల్లో వూది పోతూవుండేవాడు.

పిట్టలుకొట్టేవాడు వస్తున్నాడని పక్షులన్నీ తెలుసుకున్నాయి. కొన్నిపక్షులు భయంతో లేచిపోయినై. వాటిల్లో ఎక్కువ మొగపక్షులే! మిగిలిన పిల్లలులేని ఆడ పక్షులు పిల్లలున్న ఆడపక్షులు, పిల్లలను విడిచివెళ్ళలేక బయటకు కనబడకుండా గూళ్ళల్లోనే కూర్చున్నాయి. పిల్లలను దగ్గరకు జేర్చుకొని, ప్రాణాలును అరచేతిలో పెట్టుకొని కూర్చున్నాయి! పిట్టలు పట్టేవాడికి గూటిని పొడిచే ఆచారం వున్నదని వాటికి తెలుసు.

వొక పక్షిమాత్రం భయంతో గూటిదాకా వెళ్ళలేక నా కొమ్మఅంటిపెట్టుకు కూర్చుంది. ఆ కొమ్మన ఆకులుకూడా వున్నయి. పిట్టలవాడు క్రిందా, తాను కొమ్మపైనా, ప్రక్కన నా ఆకులూ వున్నాయి. గనుక అతనికి కనపడననుకుంది పాపం ఆ పక్షి. నేనుకూడా దగ్గరలోవున్న ఆకులతో ఆమెను కప్పటానికి ప్రయత్నించాను. కాని పిట్టలు కొట్టేవాడు ఆ పక్షిని చూడనే చూశాడు. ఆ పక్షి అంటుకొని పడివున్న నా కొమ్మ చిన్నది. ఆ పక్షి కొంచెం పెద్దది. దాని పొట్టలో

కొద్దిభాగం కొమ్మనుమించి వచ్చింది. పిట్టలుకొట్టేవాని చేతులో కొనకు పదునైన బాకుకట్టిన వొక పెద్ద వాసాం వున్నది. ఆ వాసాన్ని పైకెత్తి దాని కొననవున్న బాకుతో క్రింద కనబడుతున్న ఆ పక్షి కడుపును పొడిచాడు. ఆ పక్షి కేరువాని అరిచింది. అయితే ఆ బాకు దాని కడుపులోకి దిగ బడిపోయింది. వాసాన్నిదింపి బాకున నిలచివున్న పిట్టను వొదిలించుకొని సంచిలో వేసుకొని వెళ్ళిపోయాడు ఆ పిట్టల వాడు.

ఇదంతా చూస్తూ నిలబడిపోయాను నేను. ఏం చెయ్యాను? అతని గొంతు నులమటానికి భగవంతుడు నాకు చేతుల నివ్వలేదు. నన్ను నేను పెళ్ళగించుకొని, అతనిమీాద పడదామనుకున్నాను. ఆ ప్రయత్నంలో నేను మరణిస్తే మాత్రం ఏం? కాని నేను స్పృహలోకి వచ్చేటప్పటికే అతను దాటిపోయాడు.

మానవుల్లో మంచివాళ్లు లేరనికాదు నా ఉద్దేశం. మంచివాళ్లే లేకపోతే ఈ లోకం ఇంకా ఎందుకు నిలిచి వుంటుంది? మానవుల్లో ఎక్కువమంది మంచివాళ్లే. అయితే వాళ్ళకు మాబోటివాళ్ళ బాధలను గ్రహించే స్పృహ తగ్గిపో యింది. తాము ఏదోవొకవిధంగా బ్రతకడమే ముఖ్యమైంది.

బ్రతకటానికి ఇన్నిఘోరాలు చెయ్యాలా? ఇతర జీవులను ఇంత నిర్దాక్షిణ్యంగా తమ పొట్టనుపెట్టుకోవాలా? ఏ ఆకూ దుంపలుతింటే సరిపోదు? కాని ఇప్పటి కుర్రవాళ్ళు అలా అనుకుంటున్నట్లు కనపడదు. వాళ్ళతోపాటు మాకూ

ఈ ప్రపంచంలో బ్రతికే హక్కున్నదనీ అందరం బ్రతికితేనే ఈ ప్రపంచం అందమనీ, వాళ్ళు అనుకుంటున్నట్లు కనపడదు.

ఇదివరకు ఎవ్వరైనా మా మీదకు రాళ్ళు విసిరితే, "ఎందుకురా దాన్నట్లా కొడతావ్?" అనేవారు. తెలియని వాళ్ళు మా కొమ్మలను విరిస్తే, "పచ్చని చెట్టుని విరిస్తే పాపంరా" అనేవారు. మొక్కలను పీకితే, "కళ్ళుపోతై" అనేవారు. ఇప్పుడు అటువంటి మాటలు ఎక్కడా వినపడటం లేదు. రోజులా మారినై. మానవుల దృష్టి మారిపోయింది.

ఇటీవల నరసింహులు అనే యువకుడు మా గ్రామం పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు. అతనిని నేను చిన్నప్పటి నుంచీ ఎరుగుదును- నిన్న మొన్నటివరకూ ఆగతాయితనంగా తిరుగుతుండేవాడు. ఈ చెర్లోనే ఈదులాడుతుండేవాడు. నన్నెక్కి నా కొమ్మలను అనవసరంగా విరిచిపారవేస్తూవుండే వాడు. గోలచేసి గూళ్ళల్లోని పక్షులను బయటకు తోలు తుండేవాడు. మరీ చిన్నప్పుడు బడికి వెళ్ళకుండా పలకా పుస్త కాలు పట్టుకొని నా తొర్రలో దాక్కునేవాడు. తనలాంటి వాళ్ళనే ఇంకా నలుగుర్ని పోగుజేసి నా ఊడలు పట్టుకొని ఉయ్యాల లూగుతుండేవాడు.

ఆ నరసింహులు ఇప్పుడు పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు. అతను ఆ ఉద్యోగంలోకి వచ్చినందుకు నేను చాలా సంతోషించాను. ఎందుకంటే అతను ఎన్ని ఆగతాయి పనులు చేసినా అతనంటే నాకు యిష్టంగానే వుండేది.

ప్రెసిడెంట్ అయినరోజు సాయంకాలమే పదిమంది గ్రామపెద్దలను వెంటపెట్టుకొని నా దగ్గరకు వచ్చాడు.

అప్పుడే గ్రామస్థులు అతనికి సన్మానం చేసినట్టున్నారు. కొత్త బట్టలు ధరించి చూడముచ్చటగా వున్నాడు. తనకు గౌరవ పదవి లభించగానే మాకున్న పరిచయాన్ని పురస్కరించుకొని, నన్ను చూడటానికి వచ్చాడనుకొని నేను చాలా సంతోషించాను.

కాని అతను అందుకు రాలేదు. పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్ అవటంతో అతనికి ఈ చదువుమీదా, ఈ చెరువు చుట్టూవున్న మామీదా హక్కు ఏర్పడింది. ఆ హక్కు అమలులో పెట్టటానికి వచ్చాడు. ప్రక్కన వున్నవానితో, "ఈ చెట్లన్నీ అనవసరం. వీటివల్ల చెరువుగట్టు పాడవుతూ వుంది. చెర్లో నీరు పాడవుతూవుంది. వీటిని వేలం వేయించి కొట్టించివేస్తే పంచాయితీకి కొంత డబ్బుకూడా వొస్తుంది. అంతగా అవసరం అనుకుంటే చిన్న పార్కులాంటిది వేయించుకోవచ్చు. సర్వే చెట్లు వేయిస్తే త్వరగా అక్కరకువస్తాయి. అమ్మకుంటే ధరా బాగా పలుకుతుంది," అన్నాడు.

అంతా నిజమేనంటే నిజమే అన్నారు. అతని అభ్యుదయ పంథాకు జోహారులు అర్పించారు.

అతని మాటలు వింటే నాకు గుండె చెరువయింది. చావటానికి భయపడికాదు. చావంటే మా జాతికి భయమే లేదు. నా గుండె చెరువయింది. అతని నిర్లక్ష్యానికి మా ఉద్దేశాలను మేము మానవులకుమల్లే పైకి చెప్పుకోకపోయినా, మాకూ ప్రాణం అనేది వుంటుందని నాతో యింత పరిచయంవున్న అతనికి తట్టకపోవటం నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. మాకు ప్రాణం లేకపోతే మేము ఎలా పెరుగుతున్నాం అనుకున్నారు.

మేము నీడనివ్వటంమాటఅటుంచి ఈ చెరువుగట్టు ఇన్నేళ్ళ నుంచీ వర్షానికి కరిగిపోకుండా వున్నదంటే దానికి కారణం భూమిలోకి మా వేళ్ళు అల్లుకోవటమే! ఈ సంగతి అతనికి తెలిసినట్లు లేదు. మా పాలూ మా కాయలూ ఎన్నో జబ్బులను నయంచేస్తవి. ఈ సంగతి అతనికి తెలిసినట్లు లేదు. వూళ్లో బీదవాళ్ళు ఎంతమందో, నా ఆకులతో విస్తళ్లు కుట్టుకొని భోజనాలు చేస్తున్నారు. ఈ సంగతి అతనికి తెలిసినట్లు లేదు. నేను పోతే నామీద నివసించే ఈ పక్షులన్నీ ఏంకావాలని ? నా వేళ్ళను పొయ్యగా చేసుకొని వంటలు చేసుకునేబీదవాళ్ళంతా ఏంకావాలి అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా మా ప్రాణాలూ అతనిప్రాణాలు వంటివేగదా! మా ప్రాణాలు తియ్యటానికి అతనికేం హక్కువుంది. ఎవ్వరు బ్రతకటానికి అర్హులో ఎవ్వరుకాదో నిర్ణయించటానికి అర్హుడు తానా?

అయితే అతనిని ఎవ్వరు ఆపగలరు? పంచాయితీ బోర్డు ప్రెసిడెంట్ అవటంతో మా ప్రాణాలు అతని చేతుల్లోకి వెళ్ళినై. జీవకోటిని హింసించే అధికారం అతనికి వచ్చింది. త్వరగా మా ప్రాణాలుతీసి తనేదో ఘనకార్యం సాధించినట్లు గ్రామస్థులకు కనబడాలనుకున్నాడతను.

మరునాడే వడ్రంగులను వెంటబెట్టుకొని వచ్చాడతను. వాళ్ళు ముందు నా ఊడలనుకోసి నా ఆధారాన్నితప్పించారు. తరువాత నా కొమ్మలను నరికి నన్నుబోసిదాన్ని చేశారు. తరువాత నన్నే మొదట్లో కోసివేశారు. నా పైభాగం కుప్ప మాదిరిగా కూలింది. ప్రస్తుతం నేను వొక మొండెమై వున్నాను. అంటే, నా మొదలుమాత్రమే ఉంది. ఈ పని

జరిగి నాలుగైదు రోజులైంది. మరునాడే నన్ను సమూలంగా త్రవ్వివేస్తారు. అనుకున్నాగాని ఎందుకనో ఆపని జరగలేదు. సరే, విచారిస్తూ వూరికే కుళ్ళిపోవటం ఎందుకని నేను చిగుర్చటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని మనస్సులో, అతను నన్ను మొండెంతో విడిచిపెట్టడని తెలుసు. కట్టెలు కాగలననే ఆశతో నన్ను కూల్చగించవేస్తాడని తెలుసు. తెలిసీ నా పని నేను చెయ్యాలనే ఉద్దేశ్యంతో చిగుర్చటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఒకవేళ అతను నా సంగతి పట్టించుకోకపోయినా పెరిగి పెద్దదాన్నయ్యే దెప్పుడు? ఇతరులకు ఆశ్రయం ఇవ్వగలిగే దెప్పుడు? ఈ మానవులు ఎందుకు ఇంత క్రూరంగా ప్రవర్తిస్తారో!

ఈప్రశ్నలకు పైన భగవంతుడు సమాధానం చెప్పాలి. కొన ఊపిరితో వున్న దానికి రంగరించి చిగుర్చటానికి ప్రయత్నించటమే నా ధర్మం!